

som Barn havde haft for dem, fordi hun kun saae dem ved Begravelser, i Sygeværelser og lignende uhyggelige Steder og altid i deres lange, sorte Embedsdragter, der fik dem til at ligne vandrende Ligkister? Hun forestillede sig dem altid dengang med Knokkelmanden bag sig som et usynligt Følge. Var maaske noget af denne Følelse gaaet over paa Pastor Gaardbo? Men hvorfor beholdt de Mennesker ogsaa denne rædselsvækkende Troldmandskjole og denne store Pibekrave, der laa dem omkring Halsen, saa det var, som om man præsenteredes for et afhugget Hoved paa et Fad.

Da Karsten en Timestid efter kom hjem og igen fandt hende paa den sædvanlige Sofaplads med Haanden modløst under Kinden, satte han sig ved Siden af hende og strøg hende kærligt ned over Armen.

»Kan den lille Frue aldrig mere smile lidt?« spurgte han.

Hun lagde ligesom overvældet sit Hoved ned paa hans Skulder og lukkede Øjnene.

»Jeg synes, det er saa sørgeligt altsammen,« sagde hun.

Karsten trøstede hende med et Par banale Fraser. Men pludselig løftede hun Hovedet og stirrede paa ham.

»Hvor har du været henne?« spurgte hun.